

759.

**Rozporządzenie
Ministra Spraw Wewnętrznych**

z dnia 11 września 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany § 9 oraz uzupełnienia § 12 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie ustępu 1 art. 12 oraz art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), zmieniony częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 875), w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 111), otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustala się następujące normy podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznymi normalnotorowemi i wąskotorowemi (dojazdowemi) do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o poborze samoistnych podatków od towarów przywożonych lub wywożonych:

- I. a) dla gminy m. st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 40 klm.,
- b) dla gmin m. Łodzi, Lwowa, Krakowa i Wilna podatek nie może przewyższać kolejowej opłaty przewozowej za odległość 30 klm.,
- c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

Od przesyłek jednostkowych zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłata przewozowa oblicza się według sztuki, a nie według wagi podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przekroczyć:

1) Za konie i bydło rogate rosłe — 2 zł od sztuki,

2) za inne zwierzęta — 50 groszy od sztuki.

II. Podatek od towarów, przywożonych z odległości nie dalszej niż 50 klm., dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

Nadto dla wymienionych w p. I pod pozycją a) i b) gmin miejskich podatek od towarów, przywożonych z odległości od 50 do 200 klm., nie może przewyższać opłaty przewozowej za odległość 20 klm.

III. Podatek od drobnych przesyłek o wadze do 20 klg. nie może przewyższać dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

IV. Od ładunków, poniżej wymienionych, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać na kolejach normalnotorowych i kolejkach dojazdowych połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.:

- 1) budulec drzewny nieobrobiony, drzewo celulozowe i osikowe,
- 2) cegły i dachówki,
- 3) cement,
- 4) drzewo opałowe,
- 5) jaja,
- 6) kamienie, minerały surowe i zgruba obrobione,
- 7) karpina,
- 8) ryż surowy, kasza krajowa, groch i otręby,
- 9) kości surowe,
- 10) kwas siarkowy i solny i sól glauberska,
- 11) masa drzewna i celuloza, budulec obrobiony,
- 12) masa kamienna,
- 13) melasa,
- 14) mleko i jego przetwory (nabiał),
- 15) nawozy sztuczne i naturalne oraz fosforyty,
- 16) odpadki skór i obrzynki do 4 cm. szerokości,
- 17) papa dachowa,
- 18) pasza, trawa, siano, słoma, plewy,
- 19) piasek, żwir i glina,
- 20) rudy, żuźle, szlaka, wypałki pirytowe,
- 21) smoła węglowa surowa i preparowana oraz gudron,
- 22) szkło tłuczone,
- 23) szmelc,
- 24) szmaty,
- 25) wapień, dolomit palone, oraz wapno,
- 26) zboże w ziarnie, mąka zbożowa, chleb i suchary z chleba,
- 27) ziemniaki świeże, jarzyny, warzywa, buraki cukrowe oraz wytloki buraczane,
- 28) zwierzęta i ptactwo domowe żywe,
- 29) żelazo surowe (surówka), żelazo walcowane i odlewy z żelaza, stal w blokach i walcowana,

30) kaolina, siarka i soda, sprowadzane dla wyrobu ultramaryny.

V. Przez kolejową opłatę przewozową, służącą za podstawę do wymiaru podatku, należy rozumieć jedynie opłatę za przewóz wraz z opłatą stacyjną, z wyłączeniem zatem wszelkich innych opłat, a w szczególności następujących opłat i dopłat kolejowych, wymienionych w Części II Taryfy Towarowej polskich kolei normalnotorowych (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 112, poz. 953) w rozdziałach: III (opłaty za przewóz w wagonach krytych lub pod oponą), XIV (zwiększenie przewoźnego przez wzgląd na przewóz towarów lekkich i przestrzennych), XXIII (dopłaty za użycie wagonu - lodowni i dostarczony lód), XXVII (opłaty miejscowe za przewóz w obrębie tej samej stacji taryfowej), oraz w Wykazie opłat dodatkowych pod lit. C. Również przewidziane w części III i V Taryfy Towarowej polskich kolei normalnotorowych podwyższenie taryfy ze względu na przestrzenność i lekkość towarów oraz za nadanie przesyłki towarowej pośpiesznej na pociągi osobowe nie stwarza podstaw do zwiększonego poboru podatku, który pobierany być może jedynie według pierwotnych i niepowiększonych stawek przewozowych.

Przedmiotem podatku nie mogą być również dopłaty przewidziane w artykule 60 Przepisów przewozowych polskich kolei żelaznych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 14, poz. 102).

Podatkowi od towarów przywożonych nie podlegają przesyłki nadzwyczajne, bagażowe i pocztowe oraz ładunki przewożone „transito”.

Za ładunki, przewożone przez stacje kolejowe „transito” uważać należy ładunki, które nie są wyładowywane, a przechodzą jedynie przez daną stację kolejową w dalszym kierunku ku stacjom, oznaczonym w listach przewozowych jako stacje przeznaczenia. Również jako przesyłki, przewożone „transito”, należy uważać ładunki, przywożone do stacji w obrębie miasta uprawnionego do poboru podatku, jako do stacji przeładunku lub przeznaczenia i następnie odsyłane koleją do innych stacji kolei normalnotorowych lub wąskotorowych poza obrębem miasta. Od tych ładunków, o ile są one wywożone poza obręb stacji, mogą wprawdzie gminy miejskie pobierać podatek, powinny jednak podatek ten zwracać po przedstawieniu dowodów, iż ładunki te uległy przeekspedjowaniu do innych stacji kolejowych.

Nie są natomiast tranzytowemi ładunki towarów, które po przywiezieniu do stacji przeznaczenia przewożone są poza obręb miasta drogą kołową, lub też przewożone koleją na bocznice przemysłowe, leżące w obszarze tej samej gminy.

§ 2. Do § 12 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) dodaje się, jako ustęp trzeci, przepis następujący:

„Wartość artystyczną i naukową przedstawię kinematograficznych określa Minister Spraw We-

wewnętrznych przy sposobności wykonywania cenzury filmów”.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*